

Arrest

nr. 223 832 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Bronstraat 68/5.1
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 3 december 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van 3 december 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat A. KOLESNIKOVA verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.1 Op 3 december 2018 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 19 februari 2019 ter kennis gebracht en betreft de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*K., V. (R.R.: ...)
nationaliteit: Oekraïne
geboren te Kiev op (...)1969
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische problemen aangehaald voor K. V. die echter niet weerhouden werden (zie verslag arts-adviseur dd 29.11.2018 onder gesloten omslag)

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.2 Op 3 december 2018 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, tevens ter kennis gebracht op 19 februari 2019. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam + voornaam: K., V.
geboortedatum: (...)1969
geboorteplaats: Kiev
nationaliteit: Oekraïne*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker betoogt als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Gezien dat de bestreden beslissing betreffende inreisverbod genomen is op basis het feit dat verzoeker geen verblijfsrecht in België heeft, dat hij "Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat Betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)....";

Aangezien verzoekers de hiernavolgende middelen inzake de nietigverklaring aanwenden tegen de bestreden beslissing:

A. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 Vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van Wet van 29.07.1991 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet).

1. De motivering van bestreden beslissing:

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke stelt dat verzoeker "Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat Betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)..." , foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending van de motiveringsplicht;

Aangezien mocht DVZ het dossier haar voorgelegd gedetailleerd onderzocht gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

"De motivering moet daarenboven correct en afdoende zijn, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn dan ook niet afdoende" (Van Heule, D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 e.v.).

De materiële motiveringsplicht werd geschonden:

"Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, m.a.w., de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte re verantwoording van de handelingen in aanmerking kunnen worden genomen"(RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001).

De motiven van de bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders.

De "motivering" komt, zoals hoger aangetoond, neer op een summiere materiele motivering. "Summiere motiveringen worden niet aanvaard" (RvSt, DEBOES, nr. 85.308.15.5.2000; RvSt, DEGENEFE, nr. 63.020.12.11.1996).

Uit dossier blijkt dat de Heer K. V. ongeneselijk ziek is, ziekte van Bechterew. In Oekraïne heeft hij geen toegang tot behandeling van deze ziekte.

Bovendien heeft heer geen werk en verblijfsplaats (hij is dakloos) in Oekraïne zodat hij geen toegang heeft tot gebruik van staatsverzekering. Hij mag de behandeling niet missen en hij moet constant deze medicamenten innemen.

De ernstige ziekte wordt bewezen aan de hand van een standaard medisch attest van Dr. C. Andres dd. 30.07.2018 aangevuld met medische constataties (resultaten van onderzoek) verwoord in een aanvullend verslag van Dr. C. A. dd. 30.07.2018.

Door algemene motivering te gebruiken en niet elke geval apart in aanmerking te nemen schendt DVZ motiveringsplicht.

Verzoek kan onmogelijk terugkeren naar Oekraïne. Volgens het medisch attest is hij levensafhankelijk van deze behandeling die alleen in België en niet in Oekraïne toegankelijk is.

"Staten moeten het risico op een vernederende behandeling door de gezondheidstoestand van de vreemdeling grondig onderzoeken" (Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen" (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433.)

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Motiveringwet alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd zijn worden. Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht; minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in oenschouw neemt.

"De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing" (VAN MENSEL, A., behoorlijk bestuur, supra noot 14, 43-44.).

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoeker aan een zeer zware ziekte lijdt en de gepaste behandeling alleen in België toegankelijk is.

Verzoeker moet een kans krijgen om zijn ziekte te laten verhelpen. Deze kans om te heeft hij niet in zijn land van afkomst.

Dankzij de beslissing van DVZ zijn rechten van hem geschonden, zijn belangen niet in aanmerking genomen.

"DVZ moet rekening houden met het geheel aan elementen over iemands individuele situatie. DVZ moet motiveren waarom ze enkel rekening hielden met de rapporten van de psychiater en huisarts, maar niet ingingen op de 7 (vooruitgangs)rapporten van de psycholoog" (RvV 78.156, 27 maart 2012).

"Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt niet dat hij rekening heeft gehouden met het geheel van de aangevoerde medische argumenten. De materiële motiveringsplicht is geschonden" (RvV 5 januari 2015, nr. nr. 135.814).

"Het advies van de ambtenaar-geneesheer moet op objectieve gegevens gestoeld zijn en dat moet blijken uit het administratief dossier. Anders is de materiële motiveringsplicht geschonden" (RvV 16 maart 2015, nr. 141 070).

"De DVZ-arts motiveert niet waarom de psychiatrisch-psychologische problematiek ook zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of geen risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Hij ontkent niet dat het kind lijdt aan een taalontwikkelingsstoornis, een licht mentale handicap en bizar gedrag" (RvV 19 december 2013, 116.096).

De DVZ-arts motiveert niet waarom de gezondheidsproblematiek van verzoeker zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of geen risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

"De DVZ mag de invulling van artikel 9ter niet beperken tot 'direct levensbedreigende ziektes' of een 'kritieke gezondheidstoestand'. De Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigen principieel dat de draagwijdte van 9ter ruimer is dan die van 3 EVRM. Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving".

(AV RvV 12 december 2014, nrs. 135.035, 135.037, 135.038, 135.039 en 135.041, RvV 23 juni 2015, nr. 148.417, RvV 23 juni 2015, nr. 148 406, RvV 15 juni 2015, nr. 147.775, RvV 10 juni 2015, nr. 147.515, RvV 10 juni 2015, nr. 147.516, RvV 8 juni 2015, nr. 147.307, RvV 8 juni 2015, nr. 147.305, RvV 8 juni 2015, nr. 147.346) (RvS 9 september 2015, nr. 232.141, RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

"Met de voorgelegde medische stukken zijn tegenstrijdige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, bij gebrek aan enig ondersteunend feitelijk gegeven in het administratief dossier, niet afdoende om tot het besluit te komen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht is geschonden" (RvV 22 juni 2015, nr. 148 275).

"De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter" (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). "Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg prima facie een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld" (RvV 3 december 2014, nr. 134.580).

Uit beoordeling van geneesheer blijkt niet dat hij toegankelijkheid van gepaste behandeling in het land van afkomst van verzoeker heeft onderzocht.

De prijzen voor de geneesmiddel en gemiddelde loon in Oekraïne zijn niet in opmerking door DVZ genomen.

"Uit de door de arts-adviseur geconsulteerde informatie kan geenszins opgemaakt worden of de behandeling door een psychiater of psychotherapeut in Macedonië ook specifiek geldt voor kinderen. Verzoekende partijen kunnen aldus gevolgd worden in hun kritiek waar zij stellen dat niet blijkt of een intensief revalidatieprogramma specifiek voor minderjarigen mogelijk is in Macedonië" (RvV 12 maart 2015, nr. 140 785).

"De Raad moet in staat worden gesteld om na te gaan op welke gronden de ambtenaargeneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1,

eerste lid, van de Vreemdelingenwet. In casu moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken waarom de door de behandelde artsen noodzakelijk geachte behandeling, als nutteloos wordt beoordeeld. Dat was hier niet het geval. De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden" (RvV 22 juni 2015, nr. 148.274).

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiele motiveringsplicht.

Het formele motiveringsplicht werd geschonden:

De formele motiveringsplicht of de eis van externe legaliteit veronderstelt het veruitwendigen van de motieven. De formele motiveringsplicht volgt uit de artikelen 2 en 3 van de Motiveringwet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De administratieve overheid wordt verplicht in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids -en een draagkrachtversie.

Op grond van de evenredigheidvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering inreisverbod. De hierboven gecreëerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor hen dat zij de mogelijkheid moeten hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing.

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

"De ratio leg is hiervan is gelegen in het feit dat overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen". (RvST, De Clercq, nr. 94.939.28.2.1997)

In casu beperkt DVZ zich tot verwijzen naar algemeenheden om vervolgens te concluderen tot het niet voorhanden zijn van elementen op basis waarvan tot een afgifte van een verblijfsvergunning aan verzoeker zou kunnen besloten worden.

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motivering geschonden is."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt als volgt:

"B. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden:

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

DVZ heeft zich uitsluitend op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker, waarbij deze geen enkel rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden en het dossier onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoeker in een zware gezondheidstoestand verkert, dat hij alleen maar in België zo'n behandeling kan genieten, dat er geen alternatief is dan deze behandeling.

Dankzij de beslissing van DVZ zal verzoeker de kans om normaal leven te kunnen leiden en van alle faciliteiten gelijk alle andere mensen kunnen genieten missen.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Deze beslissing is in strijd van rechten van de mens.

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd worden."

2.3 In een derde middel voert verzoeker vervolgens de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering zet hij het volgende uiteen:

"C. Schending van redelijkheidsbeginsel:

Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Bij het nemen van een beslissing moet bestuursorgaan alle belangen tegen elkaar afwegen.

"Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt" (RvS 20 september 1999, nr. 82 301; A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

Het feit dat verzoeker alleen in België een kans heeft om normaal leven te leiden en dat hij ernstige aangeborene stoornissen heeft werd door DVZ niet in aanmerking genomen.

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden en het dossier onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoeker in een zware gezondheidstoestand verkeert, dat hij alleen maar in België zo'n behandeling kan genieten, dat er geen alternatief is dan deze behandeling.

Dankzij de beslissing van DVZ zijn rechten van de kinderen geschonden, hun belangen niet in aanmerking genomen.

Dit is duidelijk dat redelijkheidsbeginsel geschonden is."

2.4 Ten vierde voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 17 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest). Gelet op het betoog, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending van artikel 7 van het Handvest voor ogen heeft en verkeerdelijk artikel 17 van het Handvest vermeldt.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

"D. Schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn (RICHTLIJN 2008/115/EG) . Artikel 17 Handvest van de Grondrechten van de EU:

Art. 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.."

Artikel 7 Handvest van de Grondrechten van de EU luidt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 41 Handvest van de Grondrechten van de EU luidt:

"Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld."

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden en het dossier onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoeker in een zware gezondheidstoestand verkeert, dat hij alleen maar in België zo'n behandeling kan genieten, dat er geen alternatief is dan deze behandeling.

Dankzij de beslissing van DVZ zijn rechten van de verzoeker geschonden, zijn belangen niet in aanmerking genomen."

2.5 In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van "het algemeen beginsel van het recht om gehoord te worden". Hij betoogt als volgt:

"E. Schending van het algemeen beginsel van het recht om gehoord te worden

Het recht om gehoord te worden is één van de rechten die valt onder de noemer "recht op behoorlijk bestuur" zoals verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten.

Dat artikel stelt dat "eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld".

Verzoeker was bij het nemen van beslissing niet gehoord door DVZ. Het doel van de rechten van verdediging en de hoorplicht komen in feite met elkaar overeen. Enerzijds beogen zij de belangen van de individuele burger te vrijwaren door hem de mogelijkheid te bieden een voor hem ongunstige beslissing te voorkomen. Anderzijds streven zij ook naar de vrijwaring van de belangen van het bestuur door te vermijden dat laatstgenoemde zonder kennis van zaken een onzorgvuldige beslissing neemt. Bijgevolg dragen de rechten van verdediging tevens bij tot het nemen van zorgvuldige beslissingen in hoofde van de overheid (I. OPDEBEEK, o.c., nr. 4; J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, 36-37).

De hoorplicht impliceert tevens dat het bestuur de betrokkene voorafgaand de beslissing hoort (R.v.St., MUSAH, nr. 45.972 van 3 februari 1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St., BAELE, nr. 60.224 van 18 juni 1996; R.v.St., VERACHTERT, nr. 66.658 van 10 juni 1997; R.v.St., JANNES, nr. 84.491, 30 december 1999). Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden en het dossier onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoeker in een zware gezondheidstoestand verkeert, dat hij alleen maar in België zo'n behandeling kan genieten, dat er geen alternatief is dan deze behandeling.

Dankzij de beslissing van DVZ zijn rechten van de kinderen geschonden, hun belangen niet in aanmerking genomen."

2.6 In een zesde middel voert verzoeker verder de schending aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"F. Schending van art. 3 EVRM

"Staten moeten het risico op een vernederende behandeling door de gezondheidstoestand van de vreemdeling grondig onderzoeken Volgens het EHRM is het de plicht van de lidstaten om "via adequate procedures" de persoon te beschermen en dus een onderzoek naar het risico uit te voeren. Maar hoe moeten de staten dit risico onderzoeken?

Het EHRM grijpt daarvoor terug naar zijn asielrechtspraak, om de richtlijnen daaromtrent te bepalen. Eerst moet de vreemdeling de elementen die een risico op slechte behandeling in geval van terugkeer kunnen aantonen voorleggen. Het EHRM merkt wel op dat "een deel van de inschatting een inherent deel uitmaakt van de preventieve bescherming eigen aan artikel 3 EVRM". De Staten mogen dus niet eisen dat vreemdelingen "een zeker bewijs leveren van hun beweringen dat zij onderworpen zullen worden aan verboden behandelingen" (Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12 2016)."

2.7 In een zevende middel voert verzoeker tot slot de schending aan van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt als volgt:

"G. Schending van artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980

Artikel 62 van Vreemdelingenwet luidt:

"[1 § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of; in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

10 bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.] 1

Artikel 74/13 van Vreemdelingenwet luidt: [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".] 1

Artikel 74/14 van Vreemdelingenwet luidt: "[1 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien ;

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]"

Zoals uiteen werd gezet in het feitenrelaas, heeft verzoeker aandoening die alleen in België kan behandeld worden.

Het is dan ook vanzelfsprekend dat bevel om het grondgebied te verlaten en weigeringsbeslissing een ernstig nadeel zou berokkenen aan fysieke integriteit van verzoeker en zijn gezondheidstoestand, dat beschermd dient te worden onder artikel 3 van EVRM."

2.8 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoeker verwijst naar een inreisverbod als bestreden beslissing, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de bestreden beslissingen geen inreisverbod bevatten.

Waar verzoeker de "schending van beginsel van behoorlijk bestuur" aanvoert en betoogt dat de beslissing in strijd is met de "rechten van de mens" en dat "Dankzij de beslissing van DVZ zijn rechten van de kinderen geschonden" zijn, zijn de middelonderdelen onontvankelijk in zoverre verzoeker niet de schending van een concreet beginsel of van een concreet artikel aanvoert. Onder "middel" dient immers

conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker verwijst naar de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad er nog op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker toont niet aan dat het door hem ingeroepen artikel daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Bijgevolg kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepaling beroepen.

De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk het determinerend motief op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet immers geduid dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde motiveert verder dat er medische elementen werden aangehaald voor V. K. die echter niet weerhouden kunnen worden, hij verwijst vervolgens uitdrukkelijk naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 november 2018 en besluit dat derhalve uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Na de aandoeningen, informatie en de medicatie te hebben opgesomd, licht de ambtenaar-geneesheer in zijn verslag de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in Oekraïne toe. De ambtenaar-geneesheer motiveert tevens omtrent de afwezigheid van een tegenindicatie om te reizen en de afwezigheid van de nood aan mantelzorg. Hij oordeelt dat vanuit medisch standpunt kan worden besloten dat de ziekte van Bechterew bij verzoeker, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling en de opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Oekraïne. Hij concludeert dat er derhalve vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Oekraïne.

Aan de formele motiveringsplicht kan worden voldaan door een verwijzing naar het advies, op voorwaarde dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. 228.919, Lettani). Verzoeker toont niet aan dat het medisch advies hem niet samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, zodat hij ook kennis heeft kunnen nemen van alle elementen waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd om tot zijn advies te kunnen komen. Hoe dan ook blijkt uit het betoog van verzoeker dat hij kennis heeft van de inhoud van het medisch advies van 29 november 2018. Bovendien wordt dit advies bijgevalen door de bestreden beslissing en bevinden er zich geen andere, tegenstrijdige adviezen in het administratief dossier. De inhoud van het advies wordt derhalve geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er verder op dat de tweede bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat wordt geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft tevens aan dat verzoeker niet in het bezit is van

een geldig visum. De tweede bestreden beslissing vermeldt dan ook de juridische en feitelijke overwegingen die aan die beslissing ten grondslag liggen. Verzoeker betwist deze overwegingen niet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, *quod non in casu*, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals verzoeker lijkt voor te houden, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de (materiële) motiveringsplicht en waar hij aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanvoert, duidt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, merkt de Raad nog op dat dit beginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Voormelde schendingen moeten *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Voorts bepaalt artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet het volgende:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omdat de aangehaalde medische problemen niet kunnen weerhouden worden. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 29 november 2018, dat luidt als volgt:

“NAAM: K., V. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Oekraïne

geboren te Kiev op (...) 1969

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot het verblijf, bij onze diensten ingediend op 16-10-2018.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Standaard Medische Getuigschrift d.d. 30-7-2018 van Dr. C., huisarts, met de volgende informatie:

** Gekend met ziekte van Bechterew met uveïtis in 2018*

** Voorgeschiedenis TBC*

** Behandeling Enbrel en kinesitherapie*

** Levenslange behandeling*

- Gedetailleerd medisch attest d.d. 30-7-2018 van Dr. C.: bijkomende informatie medicatie Aceclofenac, opvolging noodzakelijk door reumatoloog, pneumoloog en oftalmoloog.

- Raadpleging oftalmologie d.d. 31-1-2018: uveïtis

- Consultatie pneumologie d.d. 9-4-2018: vraag controle voor TBC in kader van anti-TNF-therapie

- Consultatie pneumologie d.d. 10-4-2018: controle in kader vermoeden TBC

- Verslag van radiologische investigatie d.d. 18-5-2018: geen argumenten voor actieve infectie

- MRI wervelkolom d.d. 28-4-2016 voor uitsluiten discuslijden in kader van Bechterew

- Consultatie pneumologie d.d. 18-4-2016: eindeverslag van chemoprophylaxe voor TBC in kader van opstarten anti-TNF medicatie

In samenvatting van de aangeleverde medische informatie kunne we het volgende besluiten:

- Het gaat hier over een man van heden 49 jaar afkomstig uit Oekraïne

- Hij is reeds geruime tijd gekend met ziekte van Bechterew, ankyloserende spondylitis HLA-27 positief

- Al behandeling neemt hij heden TNF-remmer Enbrel, Etanercept en bij pijn een NSAID Aceclofenac

- In 2016 rondde hij een profylactische behandeling voor TBC af, zoals voorgeschreven bij opstarten van reactivatie van de TBC maar gezien het optreden van uveïtis en de positieve bloedonderzoeken is regelmatige controle en opvolging vereist

- In januari vertoonde hij in het kader van zijn aandoening een ontsteking aan de ogen die door een oftalmoloog dient opgevolgd te worden

- Hij heeft eveneens nood aan kinesitherapie

In het dossier is geen tegenindicatie tot reizen vermeld evenmin de nood aan mantelzorg. Er wordt zelfs vermeld dat betrokkene lichte arbeid aankan.

Indien nodig: Mogelijkheid tot reizen

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is

** Aanvraag Medcoi van 27-11-2018 met het uniek referentienummer 11781*

Deze BMA toont aan dat de medische zorg die betrokkene nodig heeft beschikbaar is in Oekraïne: reumatologen, oftalmologen en specialisten voor opvolging van de eventuele TBC zijn beschikbaar. De technische infrastructuur met labo-onderzoeken, MRI, CT zijn beschikbaar.

2. In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een man van 49 zonder probleem kan behandeld worden voor zijn spondylitis in zijn thuisland vermits aangetoond wordt in bovenvermelde referenties dat de zorg beschikbaar is.

Een opmerking in kader van de behandeling dient gemaakt te worden: de klassieke behandeling van ziekte van Bechterew is vooral pijnbestrijding en stimuleren en onderhouden van de mobiliteit. Hierin zijn NAISD zoals Acenoclofenac de "hoeksteen". Andere medicatie (zoals Etanercept) heeft zijn nut maar deels bewezen.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandeling. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te gekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Het gezondheidssysteem in Oekraïne bevindt zich in een overgangsfase. Sinds 1991 zijn er geen hervormingen doorgevoerd. Daardoor blijft Oekraïne in theorie het laatste post-Sovjet land met een gezondheidssysteem zoals in de Sovjet-tijd gebaseerd op het Semanskho principe (een hiërarchisch systeem gecontroleerd door de staat waar de gezondheidsmedewerkers bedienden van de staat waren). Sinds de onafhankelijkheid kon dit systeem niet standhouden door de economische terugval, maar ondanks de poging tot decentralisaties blijft het systeem tot op heden overeind. Regionale en lokale overheden zijn verantwoordelijk voor het organiseren en controleren van de gezondheidszorg in hun grondgebied maar zijn functioneel ondergeschikt aan het Ministerie van volksgezondheid, maar op gebied van organisatie en financiering is het lokale bestuur verantwoordelijk. Decentralisatie door privatisering wordt verhinderd door de Grondwet. De private sector is vooral werkzaam in apotheken, diagnostische geneeskunde en privaat werkende artsen. Het Ministerie van Volksgezondheid ontwikkelt kwaliteitsnormen en klinische protocollen en is verantwoordelijk voor het organiseren en implementeren van de verplichte erkenning van de verschillende faciliteiten en het toekennen van licenties voor alle medisch materiaal zowel voor ziekenhuizen als op gebied van de medicatie. Geneesmiddelen zijn toegelaten in Oekraïne na registratie door de staat (wet van 1996).

In plaats van de algemene regel van gratis gezondheidszorg plant de staat een aantal basispakketten in te voeren de gratis zin terwijl voor de meer complexe zorgen er een bijdrage gevraagd zal worden die eventueel gedekt kan worden door een extra persoonlijke verzekering. De staat plant het ontwikkelen van een vrijwillige ziekteverzekering en plant extra ondersteuning voor diegenen die dit niet kunnen betalen. Op gebied van sociale zekerheid bestaat er een pensioen op oudere leeftijd vanaf 60 jaar voor mannen en vanaf 57.5 voor vrouwen, evenals uitkeringen in kader van werkloosheid en ziekte.

Specifiek voor betrokkene

Voor de behandeling van zijn aandoening en de noodzakelijke controles is betrokken aangewezen op het algemeen systeem met de algemene regels: de zorgen in de publieke ziekenhuizen zeker de consultaties zijn gratis of aan een minimum kost, in private instellingen dient de zorg door eigen middelen gefinancierd te worden.

Zware arbeid kan uitgesloten zijn door de aandoening, maar een aangepaste arbeid is zeker mogelijk en zelfs beter voor de algemene conditie en functionele toestand van betrokkene. Hij legt geen bewijs van

(algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij via een aangepaste arbeidssituatie niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Door arbeid te verrichten vergroot hij eveneens zijn financiële mogelijkheden voor zijn medische zorg vermits hij bijdraagt aan het sociale systeem door reguliere arbeid te verrichten.

Betrokkene reisde in juni 2017 naar Kiev wat een fysieke capaciteit en onafhankelijkheid doet veronderstellen. Er zijn dus geen argumenten voor een onmogelijkheid tot reizen. Zijn reis naar Kiev ondersteunt ook de volgende these dat hij contacten heeft in zijn thuisland die eventueel voor opvang en ondersteuning kunnen zorgen.

Er is geen strikt noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Oekraïne, het land waar hij ruim 45 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

De argumenten die de advocaat van betrokkene aanhaalt dat de zorg niet toegankelijk zou zijn, zijn niet onderbouwd door objectieve bewijzen.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar een re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de ziekte van Bechterew bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Oekraïne.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Oekraïne."

Verzoeker voert doorheen zijn verzoekschrift een uitvoerig theoretisch en algemeen betoog met verwijzing naar rechtspraak. Wat de concrete elementen *in casu* betreft, zet hij uiteen dat uit het dossier blijkt dat hij ongeneselijk ziek is; hij lijdt aan de ziekte van Bechterew. Verzoeker betoogt verder dat hij in Oekraïne geen toegang heeft tot behandeling van deze ziekte en dat hij er geen werk en verblijfplaats heeft zodat hij geen toegang heeft tot de staatsverzekering. Hij mag de behandeling niet missen, moet constant "deze medicamenten" innemen en is levensafhankelijk van deze behandeling die alleen in België en niet in Oekraïne toegankelijk is, aldus verzoeker.

Na een opsomming te hebben gegeven van de bijgevoegde medische stukken, besluit de ambtenaar-geneesheer dat het een man betreft van 49 jaar afkomstig uit Oekraïne, reeds geruime tijd gekend met de ziekte van Bechterew, ankyloserende spondylitis HLA-27 positief. Hij bespreekt de behandeling voor TBC en besluit dat regelmatige controle en opvolging vereist zijn. De ambtenaar-geneesheer stelt tevens vast dat verzoeker in het kader van zijn aandoening een ontsteking van de ogen vertoonde die door een oftalmoloog opgevolgd dient te worden en dat hij nood heeft aan kinesithérapie. Hieruit blijkt tevens de verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift en een aanvullend verslag, beide verslagen gedateerd op 30 juli 2018 en opgesteld door dokter C., waaruit naar de mening van verzoeker het bewijs van de ernstige ziekte blijkt.

Uit het medisch advies blijkt vervolgens dat de ambtenaar-geneesheer onder verwijzing naar de geraadpleegde bronnen besluit dat de medische zorg die verzoeker nodig heeft beschikbaar is in Oekraïne, waarna hij de zorg opsomt. Hij besluit met een opmerking in het kader van de behandeling, meer bepaald dat de klassieke behandeling van de ziekte van Bechterew vooral pijnbestrijding is, en het stimuleren en onderhouden van de mobiliteit. Hierin zijn, zo gaat hij verder, "NAISD" zoals

Acenoclofenac de “hoeksteen” en andere medicatie (zoals Etanercept) dat zijn nut maar half bewezen heeft.

Vervolgens gaat de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst na. Dit onderdeel vangt de ambtenaar-geneesheer aan met de verduidelijking dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen en dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. De belangrijkste doelstelling bestaat erin zich ervan te verzekeren dat deze zorgverlening in het land van herkomst of het land van verblijf toegankelijk is voor de aanvrager. Hij motiveert tevens onder meer omtrent de organisatie en de financiering van de gezondheidszorg, de ziekteverzekering en de sociale zekerheid in Oekraïne.

De ambtenaar-geneesheer zet verder meer specifiek voor verzoeker uiteen dat voor de behandeling van zijn aandoening en de noodzakelijke controles, verzoeker aangewezen is op het algemeen systeem met de algemene regels: de zorgen in de publieke ziekenhuizen. Zeker de consultaties zijn gratis of aan een minimumkost, in private instellingen dient de zorg door eigen middelen gefinancierd te worden, zo stelt de ambtenaar-geneesheer. Zware arbeid kan uitgesloten zijn door de aandoening, maar een aangepaste arbeid is zeker mogelijk en zelfs beter voor de algemene conditie en functionele toestand van verzoeker. Hij stelt vervolgens vast dat verzoeker geen bewijs voorlegt van (algemene) arbeidsongeschiktheid en dat er bovendien geen elementen in het dossier aanwezig zijn die erop wijzen dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. De ambtenaar-geneesheer besluit op dit punt dat niets derhalve toelaat te concluderen dat verzoeker via een aangepaste arbeidssituatie niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijk hulp en dat door arbeid te verrichten hij eveneens zijn financiële mogelijkheden voor zijn medische zorg vergroot vermits hij bijdraagt aan het sociale systeem door reguliere arbeid te verrichten.

In een volgend onderdeel van het medisch advies stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat verzoeker in juni 2017 naar Kiev reisde wat een fysieke capaciteit en onafhankelijkheid doet veronderstellen en er dus geen argumenten voor een onmogelijkheid tot reizen zijn. Hieruit leidt de ambtenaar-geneesheer ook af dat hij contacten heeft in zijn thuisland die eventueel voor opvang en ondersteuning kunnen zorgen. Verder stelt hij dat er geen strikte noodzaak is tot mantelzorg en dat het overigens erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene in Oekraïne, het land waar hij ruim 45 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Vervolgens motiveert de ambtenaar-geneesheer nog dat de argumenten die de advocaat van betrokkene aanhaalt, dat de zorg niet toegankelijk zou zijn, niet onderbouwd zijn door objectieve bewijzen. Tot slot wijst de ambtenaar-geneesheer op de mogelijkheid om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en op het bestaan en de mogelijkheden geboden door het re-integratiefonds.

Uit het voorgaande blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden eigen aan de individuele situatie van verzoeker. Tevens blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, hij wel degelijk de kans heeft zich in Oekraïne te laten behandelen. Zoals de ambtenaar-geneesheer aangeeft, kan het gegeven dat de behandeling van verzoekers aandoening in zijn land van herkomst eventueel niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België en dat hij aldaar net als andere inwoners kan worden geconfronteerd met een mindere toegankelijkheid van de medische zorgen, op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. In dit verband kan nog verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk. Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hem de kans wordt ontnomen om een normaal leven te kunnen leiden en van alle faciliteiten zoals alle andere mensen te kunnen genieten.

Verzoeker gaat ook in het geheel voorbij aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen waar hij voorhoudt dat er geen alternatieven van een behandeling in België zijn en stelt dat de ambtenaar-geneesheer niet motiveert waarom de gezondheidsproblematiek van verzoeker zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of geen risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Er kan niet worden ingezien om welke reden een dergelijke motivering diende te worden opgenomen aangezien de ambtenaar-geneesheer concludeert dat de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Oekraïne. De Raad benadrukt hierbij nog dat het de ambtenaar-geneesheer vrijstaat niet akkoord te gaan met de behandelende arts, aangezien er anders over oordelen zou inhouden dat er geen beoordeling door de ambtenaar-geneesheer meer zou moeten gebeuren. De taak van een behandelende arts en die van een controlearts bij de Dienst Vreemdelingenzaken is fundamenteel verschillend. Waar de behandelende arts de taak heeft verzoeker naar behoren te verzorgen, is het de taak van de ambtenaar-geneesheer om na te gaan of verzoeker enerzijds door zijn aandoening een reëel risico loopt voor zijn leven of fysieke integriteit in de *supra* toegelichte acute, kritische of zeer vergevorderde zin of anderzijds door stopzetting van de behandeling een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt.

Er blijkt ook niet dat het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer verzoeker niet persoonlijk heeft onderzocht, afbreuk doet aan de door hem gedane vaststellingen. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geenszins een verplichting worden afgeleid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen. Tevens dient te worden benadrukt dat waar verzoeker verwijst naar de medische attesten, de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om de evaluatie over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Waar verzoeker naar de financiële toegankelijkheid verwijst, benadrukt de Raad dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich niet oplegt dat de ambtenaar-geneesheer stevast een concrete raming zou moeten maken van de kostprijs van de benodigde zorgen in het herkomstland, zoals verzoeker lijkt voor te houden doorheen zijn betoog. Wel moet redelijkwijze kunnen worden aangenomen dat verzoeker toegang zal hebben tot de nodige medische zorgen. Zoals hoger vastgesteld, heeft de ambtenaar-geneesheer hier wel degelijk onderzoek naar gevoerd en hieromtrent gemotiveerd.

Verzoeker citeert de artikelen 7 en 41 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich tot dit citaat wat de rechten opgesomd in artikel 7 van het Handvest betreft. Waar verzoeker sporadisch verwijst naar “*de kinderen*” geeft hij geen verdere uitleg, laat staan dat hij stavingstukken bijbrengt. Een theoretische verwijzing is echter niet voldoende om een schending ervan aan te tonen. Wat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest betreft, verwijst hij naar zijn gezondheidstoestand en opnieuw naar de behandeling die hij naar zijn mening alleen in België zou kunnen krijgen.

Voormeld artikel 74/13 bepaalt dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat met betrekking tot de gezondheidstoestand een onderzoek werd gevoerd in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierin werd vastgesteld dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht in zich draagt, kan verzoeker niet verwachten dat de motieven uit de eerste bestreden beslissing die op dezelfde dag werd genomen en ter kennis werd gebracht,

nogmaals worden herhaald in de tweede bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er verder op dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het hoorrecht ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat het hoofdmotief van het bestreden bevel erin bestaat dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. De Raad wijst erop dat de beslissing waarbij de medische aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. De beslissing betreffende de medische aanvraag enerzijds en het bestreden bevel anderzijds rusten op verschillende rechtsgronden. Aangezien de motieven uit het bestreden bevel pertinent zijn, volstaan deze motieven en dient de gemachtigde hierin niet bijkomend naar de medische problematiek te verwijzen. Bovendien had verzoeker, wat de eerste bestreden beslissing betreft, middels zijn medische aanvraag de kans om de nodige inlichtingen te verschaffen en nadien om het dossier te actualiseren. Hij overtuigt aldus door de aangebrachte elementen niet dat een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de eerste bestreden beslissing had kunnen leiden, noch wordt een schending van artikel 41 van het Handvest, in de mate dat dit artikel toepassing vindt, aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont welk actueel belang hij bij deze grief heeft. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient te worden vastgesteld dat inmiddels de termijn van dertig dagen werd bereikt, dat deze thans reeds is overschreden en dat geen gedwongen verwijdering heeft plaatsgevonden. Zoals verzoeker lijkt aan te geven, kan hij verzoeken om een verlenging van de termijn. Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een

vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Zoals hoger reeds uiteengezet, werden de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling voor verzoeker in het land van herkomst onderzocht en kan het standpunt van verzoeker de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar zijn herkomstland en voldoet hieraan derhalve niet.

Ook het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals hoger gesteld, kan het gegeven dat de behandeling van de aandoening in het land van herkomst eventueel niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België, zoals verzoeker doorheen zijn verzoekschrift lijkt aan te geven, en dat hij aldaar kan worden geconfronteerd met een mindere (financiële) toegankelijkheid van de medische zorgen, kan op zich evenmin de schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengen en verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in het medisch advies wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de betrokken elementen thans niet kunnen worden weerhouden. De ambtenaar-geneesheer is *in casu* eveneens alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangehaalde elementen met betrekking tot de medische toestand werden onderzocht, doch niet weerhouden. De Raad wijst er tevens op dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft gevoerd naar zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid in het land van herkomst van de nog vereiste medische opvolging. Verzoeker gaat niet in op deze concrete motieven, doch beperkt zich slechts tot algemene beschouwingen en een algemene verwijzing naar de toegevoegde medische verslagen en rechtspraak. Hierbij toont verzoeker niet aan zich in dezelfde concrete omstandigheden te begeven. Verzoeker geeft met zijn algemeen en theoretisch betoog slechts aan het niet eens te zijn, hetgeen niet volstaat. Hiermee kan hij het standpunt van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Bovendien benadrukt de Raad dat de arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde of van de ambtenaar-geneesheer niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet op een zorgvuldige, correcte en individuele wijze werd gevoerd. Derhalve toont verzoeker niet aan dat de ambtenaar-geneesheer een overhaaste beslissing heeft genomen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Dat de ambtenaar-geneesheer verzoeker niet bijtreedt in zijn argumenten, betekent niet zonder meer dat de argumenten buiten beschouwing worden gelaten. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid,

dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissingen niet zouden stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of analyse zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de overige aangehaalde artikelen of beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN